

"het vergeten leger"

Het tinnen soldaatje was zijn leger kwijt. Hij was al zó lang alleen dat hij niet eens meer wist wat oorlog was. Hij had wel een geweer, maar dat gebruikte hij alleen om op te leunen als hij moe was. Hij stond in een curiosawinkel naast een oude pijp en een verzilverde tafelbel. Hele verhalen hadden die twee te vertellen, de pijp over toen hij nog rookte en de tafelbel over toen er nog met hem gebeld werd. Ademloos luisterde het tinnen soldaatje dan toe. "En jij?" vroegen ze dan, "Wat heb jij allemaal meegemaakt?" Het tinnen soldaatje schudde zijn hoofd. "Nou", zei de pijp ironisch, "je hebt een geweer, dus bij het Leger des Heils zul je wel niet gediend hebben..." Nee, schudde het tinnen soldaatje zijn hoofd, dàt leger was het niet geweest. Maar wat het dan wèl was geweest wist hij ook niet meer. Hij voelde een innerlijke rust, dus erg gewelddadig zou zijn verleden niet geweest zijn, dacht hij. En was innerlijke rust niet het mooiste dat je kon bereiken? En je geweer als steun gebruiken, was dat niet beter dan ermee te schieten?

© augustus 2009, Alida, BasicPublishing.nl